

Αριθμός απόφασης:2309/2022

ΤΟ
ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
Τμήμα 9ο Τριμελές

Αποτελούμενο από τους: Εφέτη Δ.Δ., Προεδρεύοντα δυνάμει της 13/2022 πράξης της Προέδρου του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Δικαστηρίου, (Εισηγητή), και, Εφέτες Δ.Δ. και γραμματέα, δικαστικό υπάλληλο

σ υ ν ε δ ρ ί α σ ε δημόσια στο ακροατήριό του στις 12 Μαΐου 2022

γ ι α ν α δικάσει την με χρονολογία κατάθεσης 10-12-2020 έφεση

του Ν.Π.Δ.Δ., με την επωνυμία «Ενιαίος Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (Ε.Φ.Κ.Α.), και νυν Ν.Π.Δ.Δ. με την επωνυμία «Ηλεκτρονικός Εθνικός Φορέας Κοινωνικής Ασφάλισης» (e- Ε.Φ.Κ.Α.) ως καθολικού διαδόχου του Ν.Π.Δ.Δ., με την επωνυμία «Ενιαίο Ταμείο Ανεξάρτητα Απασχολουμένων- Τομέας Ασφάλισης Υγειονομικών» (Ε.Τ.Α.Α.- Τ.Α.Υ.), που εδρεύει στην Αθήνα (οδός Αγίου Κωνσταντίνου αρ. 16), για το οποίο παραστάθηκε η πληρεξούσια δικηγόρος, σύμφωνα με την από 6-5-2022 έγγραφη δήλωσή της (άρθρου 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ.),

κατά της, για την οποία παραστάθηκε ο πληρεξούσιος δικηγόρος Ιωάννης Γλέζος, σύμφωνα με την από 10-5-2022 έγγραφη δήλωσή του (άρθρου 133 παρ. 2 του Κ.Δ.Δ.), που κατέθεσε στη γραμματεία του δικαστηρίου.

Το Δικαστήριο
μελέτησε τη δικογραφία και
σκέφτηκε σύμφωνα με το νόμο,

1.Επειδή, με την κρινόμενη έφεση, για την άσκηση της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή παραβόλου, ζητείται παραδεκτώς η εξαφάνιση της 16015/2020 αποφάσεως του Τριμελούς Διοικητικού Πρωτοδικείου Αθηνών, με την οποία έγινε δεκτή προσφυγή της εφεσίβλητης κατά της 279/13-12-2016 απόφασης της Διοικούσας Επιτροπής Υγειονομικών του Ε.Τ.Α.Α.. Με την τελευταία απορρίφθηκε ένστασή της κατά της 39329/24-3-2016 αποφάσεως του Διευθυντή της Διεύθυνσης Οικονομικών Υπηρεσιών του Τομέα Υγειονομικών του Ε.Τ.Α.Α., με την οποία ενημερώθηκε η εφεσίβλητη για το ύψος των οφειλών της από ασφαλιστικές εισφορές και αποφασίστηκε η αναστολή καταβολής της σύνταξής της έως την εξόφληση αυτών.

2. Επειδή, στο άρθρο 6 του π.δ. 258/1983 «Καθορισμός συνοπτικής διαδικασίας για την προσωρινή απονομή συντάξεων από τους Ασφαλιστικούς Οργανισμούς αρμοδιότητας Υπουργείου Κοινωνικών Ασφαλίσεων» (Φ.Ε.Κ. Α' 95) ορίζεται ότι :

«1. Όπου κατά τις κείμενες διατάξεις κάθε Ασφαλιστικού φορέα ορίζεται ως προϋπόθεση για την έναρξη καταβολής της σύνταξης η προηγούμενη εξόφληση των οφειλών του ασφαλισμένου προς το φορέα του, τότε ακολουθείται η πιο κάτω διαδικασία:

α) Αν το ποσό της κύριας οφειλής από ασφαλιστικές εισφορές δεν είναι μεγαλύτερο από το ποσό που αντιστοιχεί σε τέσσερις μηνιαίες συντάξεις κατωτάτου

ορίου, όπως αυτό ισχύει κάθε φορά σε κάθε ένα Φορέα για τις συντάξεις γήρατος, αναπηρίας, και θανάτου η σύνταξη καταβάλλεται από την ημερομηνία που ορίζουν οι καταστατικές διατάξεις αυτών των φορέων ασχέτως του χρόνου εξοφλήσεως των οφειλών του ασφαλισμένου,

β) Το πιο πάνω ποσό της οφειλής μαζί με τις πρόσθετες επιβαρύνσεις όπου αυτές προβλέπονται παρακρατείται από την οριστική ή προσωρινή σύνταξη, σε ίσες μηνιαίες δόσεις που δεν μπορεί να είναι περισσότερες από 16. Η πρώτη δόση παρακρατείται από τον πρώτο μήνα που απονεμήθηκε οριστική ή προσωρινή σύνταξη,

γ) Αν το ποσό της κύριας οφειλής είναι μεγαλύτερο από αυτό που καθορίζεται πιο πάνω, ο ασφαλιστικός φορέας μέσα σε δύο μήνες από την υποβολή της αίτησης για συνταξιοδότηση ή σε ένα μήνα από την έκδοση της απόφασης για προσωρινή σύνταξη είναι υποχρεωμένος να γνωστοποιήσει εγγράφως και επί αποδείξει στον ασφαλισμένο το ποσό της οφειλής που είναι πέρα από το πιο πάνω καθοριζόμενο όριο.

2. Ο ασφαλισμένος μέσα σε δύο μήνες από την ημερομηνία που θα του γνωστοποιηθεί η οφειλή κατά το εδάφιο γ της παραγράφου 1 του άρθρου αυτού είναι υποχρεωμένος να καταβάλλει εφ' άπαξ το ποσό που ορίζεται στη διάταξη αυτή αλλιώς θεωρείται ληξιπρόθεσμο το σύνολο της οφειλής. Στην περίπτωση αυτή η σύνταξη αρχίζει να καταβάλλεται μετά την εξόφληση της οφειλής και από το χρόνο που ορίζουν οι διατάξεις του κάθε φορέα. Η τυχόν χορηγηθείσα προσωρινή σύνταξη διακόπτεται και το συνολικό ποσό των προσωρινών συντάξεων θεωρείται ως αχρεωστήτως καταβληθέν.».

Από τις πιο πάνω διατάξεις της παρ. 1 του άρθρου 6 του π.δ. 258/1983 συνάγεται ότι, όταν το ποσό της κύριας οφειλής από ασφαλιστικές εισφορές του ασφαλισμένου προς το Τ.Σ.Α.Υ., στο οποίο υποβάλλεται αίτηση για συνταξιοδότηση, είναι μεγαλύτερο από το ποσό που αντιστοιχεί σε τέσσερις μηνιαίες συντάξεις κατωτάτου ορίου του εν λόγω Ταμείου, τα αρμόδια όργανα του τελευταίου είναι υποχρεωμένα να γνωστοποιήσουν εγγράφως, και με απόδειξη παραλαβής, στον ασφαλισμένο που ζητά τη χορήγηση σύνταξης, ποιο είναι το ύψος της κύριας οφειλής το οποίο υπερβαίνει το ανωτέρω όριο, καθώς και το ποσό των τυχόν πρόσθετων επιβαρύνσεων. Η γνωστοποίηση αυτή πρέπει να γίνει μέσα στις αποκλειστικές προθεσμίες που προβλέπονται στο εδάφιο γ' της ανωτέρω παραγράφου 1 άρθρου 6 του π.δ. 258/1983, δηλαδή μέσα σε δύο μήνες από την υποβολή της αίτησης για συνταξιοδότηση ή σε ένα μήνα από την έκδοση απόφασης για προσωρινή σύνταξη. Αλλως, αν δηλαδή η κατά τα ανωτέρω γνωστοποίηση γίνει μετά την πάροδο των εν λόγω αποκλειστικών προθεσμιών, δεν επέρχονται οι συνέπειες, που προβλέπονται στην παρ. 2 του άρθρου 6 του π.δ. 258/1983 και, ως προς την έναρξη καταβολής της σύνταξης, εφαρμόζονται οι πάγιες διατάξεις κάθε ασφαλιστικού οργανισμού (βλ. Σ.τ.Ε. 4161/2013 σκ. 4, 1179/2013 σκ. 5, 1231/2007 σκ. 5, 171/2005 σκ. 4, 690/2004 7μ. σκ. 5, 2931/2004 σκ. 8).

3. Επειδή, στη συγκεκριμένη περίπτωση, από τα στοιχεία της δικογραφίας προκύπτουν τα ακόλουθα:

Η εφεσίβλητη, ασφαλισμένη του Τ.Σ.Α.Υ. (μετέπειτα Ε.Τ.Α.Α.) από 22.6.1967 έως 31.1.2013 (46 συντάξιμα έτη), υπέβαλε στις 14-4-1989 την πρώτη της αίτηση για εκκαθάριση των εισφορών της. Έλαβε στις 30-10-1989 απάντηση ότι οφείλει 2.251.441 δρχ. εξοφλητέες σε 48 δόσεις.

Στις 28-3-2007 υπέβαλε νέα αίτηση για ρύθμιση. Με την από 9-3-2009 συστημένη επιστολή του το Ταμείο διενήργησε εκκαθάριση με βάση το ν. 3518/2016 και ενημέρωσε την εφεσίβλητη ότι οφείλει 70.507,63 ευρώ εξοφλητέα σε 80 δόσεις.

Την 1-12-2009 η ασφαλισμένη δήλωσε ότι έχει καταβάλει έναντι εισφορών 3.952,38 ευρώ ως προκαταβολή ρύθμισης, 1870,65 ευρώ για πρώτη και δεύτερη δόση της ρύθμισης, 686,57 ευρώ για εισφορά Στέγης Υγειονομικών, 6.368,66 ευρώ για τρέχουσες εισφορές από 1-1-2007 έως 31-12-2008 και 1427,58 ευρώ από 1-1-2009 έως 30-6-2009, δεν μπόρεσε όμως να καταβάλει τις υπόλοιπες 78 δόσεις από 933,20 ευρώ η καθεμία.

Στις 19-1-2010 υπέβαλε νέα αίτηση για ρύθμιση, ενώ στις 20-2-2013 υπέβαλε στο Ταμείο την 17875/20.2.2013 αίτηση χορήγησης σύνταξης λόγω γήρατος. Επί της αίτησής της αυτής εκδόθηκε η 23887/11.3.2013 απόφαση του Διευθυντή του Τομέα Υγειονομικών του Ε.Τ.Α.Α., περί χορήγησης στην εφεσίβλητη προσωρινής σύνταξης, ποσού 1.249,68 ευρώ, από 1.3.2013.

Ακολούθως, με την 39329/24.3.2016 απόφαση του Διευθυντή του ίδιου Ταμείου, γνωστοποιήθηκε στην εφεσίβλητη ότι, μετά από εκκαθάριση του ασφαλιστικού της λογαριασμού, για το χρονικό διάστημα από 22.6.1967 έως 31.1.2013, προέκυψε οφειλή ποσού 86.211,33 ευρώ, από μη καταβληθείσες εισφορές και πρόσθετα τέλη που δεν είχε καταβάλει. Με το ίδιο έγγραφο ενημερώθηκε η ίδια ότι τμήμα της ως άνω οφειλής, ποσού 25.000 ευρώ, μπορούσε να συμψηφισθεί με τις συντάξεις που θα λάμβανε, ενώ το υπόλοιπο αυτής, ποσού 61.211,33 ευρώ, θα έπρεπε να εξοφληθεί εντός δύο μηνών από τη λήψη του εν λόγω εγγράφου.

Τέλος, με το ίδιο έγγραφο ενημερώθηκε ότι η σύνταξή της θα αρχίσει να της καταβάλλεται μετά την εξόφληση της ανωτέρω οφειλής, χωρίς δικαίωμα λήψης αναδρομικών συντάξεων.

Κατά της ως άνω 39329/24.3.2016 απόφασης του Διευθυντή του Ε.Τ.Α.Α. η εφεσίβλητη άσκησε την από 27.5.2016 ένσταση, με την οποία, επικαλούμενη τη δεινή οικονομική της κατάσταση και τα προβλήματα υγείας, τα οποία αντιμετώπιζε, ζήτησε να της χορηγηθεί σύνταξη, έστω και με υπολογισμό λιγότερων ετών ασφάλισης, άλλως, να εφαρμοσθεί στην περίπτωσή της η διάταξη της παρ. 4 του άρθρου 38 του ν. 4331/2015, άλλως, να καταβάλει την οφειλή της σε δόσεις, άλλως να λάβει σύνταξη για τα έτη που έχει καταβάλει εισφορές.

Η ένστασή της αυτή απορρίφθηκε με την 279/13.12.2016 απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής Υγειονομικών του Ε.Τ.Α.Α., κατ' επίκληση του άρθρου 6 παρ. 1 του ν. 982/1979, σύμφωνα με το οποίο η χορήγηση οριστικής σύνταξης προϋποθέτει πλήρη και εμπρόθεσμη εξόφληση των οφειλών του ασφαλισμένου.

Ήδη, με την κρινόμενη προσφυγή, η εφεσίβλητη στράφηκε κατά της τελευταίας αυτής απόφασης, με την οποία απορρίφθηκαν τα αιτήματά της για απονομή - έστω και μέρους - της δικαιούμενης σύνταξής της και ζήτησε την ακύρωσή της, προβάλλοντας ότι αυτή δεν έλαβε υπόψη την οικονομική της αδυναμία, η οποία την ανάγκασε στη μη καταβολή των ασφαλιστικών της εισφορών. Επιπλέον, ισχυρίστηκε ότι δεν θα έπρεπε να καταλογισθούν σε βάρος της πρόσθετα τέλη και επιβαρύνσεις και ζήτησε την έκδοση νέας οριστικής συνταξιοδοτικής πράξης.

Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλούμενη απόφασή του έκανε δεκτή την προσφυγή και ακύρωσε την απόφαση της Διοικούσας Επιτροπής του Ε.Τ.Α.Α. αφού

εξέτασε αυτεπαγγέλτως το λόγο ότι, εφόσον το Ταμείο ενημέρωσε την εφεσίβλητη για το ύψος των οφειλόμενων εισφορών της στις 24-3-2016, μετά την πάροδο διμήνου από την ημερομηνία της αίτησής της για συνταξιοδότηση (20-2-2013), δεν έπρεπε να εφαρμοστεί στην περίπτωση της η έννομη συνέπεια της παρ. 2 του άρθρου 6 π.δ. 258/1983 και της παρ. 1 του άρθρου 6 ν. 982/1979 περί μη καταβολής της σύνταξης έως την εξόφληση του συνόλου ή μέρους της ως άνω οφειλής.

4. Επειδή, ήδη, με την κρινόμενη έφεσή του, το εκκαλούν Ταμείο επιδιώκει την ακύρωση της εκκαλουμένης απόφασης προβάλλοντας αφενός ότι μη νομίμως το πρωτόδικο δικαστήριο ενήργησε αυτεπάγγελτη έρευνα και αφετέρου ότι η κρίση του αυτή οδήγησε εν προκειμένω σε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας και της ισότητας, εφόσον η εφεσίβλητη ευνοήθηκε παίρνοντας σύνταξη χωρίς να έχει εξοφλήσει ή ρυθμίσει νομίμως τις ασφαλιστικές της εισφορές και χωρίς να εξυπηρετήσει τις σχετικές αιτηθείσες ρυθμίσεις. Ο πρώτος ισχυρισμός πρέπει να απορριφθεί ως νόμω αβάσιμος, διότι σύμφωνα με το νόμο το δικαστήριο έχει εξουσία να ελέγξει αυτεπαγγέλτως το νόμιμο έρεισμα της προσβαλλόμενης ενώπιόν του διοικητικής πράξης, ενώ ο δεύτερος ως αλυσιτελής, διότι εν προκειμένω εχώρησε από το πρωτοβάθμιο δικαστήριο αυτεπάγγελτη έρευνα λόγω μη νομίμου ερείσματος της εν λόγω πράξης βάσει των διατάξεων του π.δ. 258/1983 και συγκεκριμένα της παρ. 1 εδ. γ' του άρθρου 6 αυτού, σύμφωνα με την οποία, εφαρμοζόμενη στην προκειμένη περίπτωση, δεν έπρεπε να θεωρηθεί ληξιπρόθεσμη η οφειλή της εφεσίβλητης από ασφαλιστικές εισφορές, ούτε να τής διακοπεί η προσωρινή σύνταξη.

5. Επειδή, κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η κρινόμενη έφεση πρέπει να απορριφθεί, ενώ, σε βάρος του εκκαλούντος πρέπει να επιβληθούν τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης, ύψους τριακοσίων σαράντα ενός (341) ευρώ (άρθρο 275 παρ. 1 εδ. α' του Κ.Δ.Δ.)

ΔΙΑ ΤΑΥΤΑ

Απορρίπτει την έφεση.

Επιβάλλει σε βάρος του εκκαλούντος Ταμείου τα δικαστικά έξοδα της εφεσίβλητης, ύψους τριακοσίων σαράντα ενός (341) ευρώ .

Κρίθηκε και αποφασίστηκε στην Αθήνα στις 09-Ιουνίου 2022 και δημοσιεύτηκε στην ίδια πόλη σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριο του Δικαστηρίου στις 17-Ιουνίου 2022.

Ο ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ ΚΑΙ ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΣΤΑΜΑΤΗΣ ΓΙΑΚΟΥΜΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΡΗΓΑΣ